

BÁGER GUSZTÁV

Önmag

„egy pont közt”
(TD)

Egy leíró szöveg, akár egy matematikai esszé,
nem középre zárt tipográfiát vesz fel köntösnek,
szélre zárt elhelyezést kíván, mintha lenne akarata,
jellemé, viszonyulása, pedig úgy alakul, ahogy mondják.

A beszéd először csak üldögél a fejben,
majd átsétál a lélek legbelsőbb terébe,
ott toporog, kinéz az ablakon, fájós bokáját
markolássza, homlokára simítja a reggelt.

Identitástapasztalat, írja le először. Ertelik öt perc.
Aztán ásítani kezd. Zöldmezős beruházás.
Pontos kifejezésre alkalmatlan nyelv. Izgalmasnak tűnik.
A kudarc még mindig lelkesít.

Gömb-mozaik

Haydn. A hegedűre figyelek.
Közben fehér cérnát fűzök a tűbe.
Csöngetnek. Leteszem a varrást.
A leszakadt gombot a hamutálba ejtem.
Halványkék borítékot nyújtanak át.
Jó hírek. Te még alszol.
A takaród derekadra csavarva.
Hajad zuhataga egy kispárnára ömlik.
Jobb combodon szúnyogcsípés.
Egy pillangó az ablakon betéved.
Kézfejedre száll.
Közelebb hajolok.
Nézi, ahogy nézem.

Gránátalma

Kezdetben vala az Ige, a jambus.
Aztán a csillagos ég, a tenger.
A Logosz állatai és a szerelem.

Gyümölcshús és ékkő,
vegíthetetlennék tűnő erők,
természetfeletti nász.

A tér-kaleidoszkóp rendje gondolat,
benne tetraéderek a tények.
Lélegzés forgatja, csodálja, ízleli.

Minden vers önnön elérhetetlensége is.

Az idő története

Föltette az angyal a kávé.
Aztán kiment, hogy kiteregesse a tereket.
Elolvasott egy példabeszédet,
mire beesteledett.

Akkor megitta a feketét.
S ami még soha nem fordult elő vele:
felöltött benne, mi lenne,
ha testet öltene.

Majd írt egy elbeszélést
az egymásutániságról.
Mi addig annakelőtte volt,
most fáklyaként fölötte lángol.

Új csapáson (csapó x+1)

TD-NEK

*„Pont annyival nem jobb,
amennyivel rosszabb is lehetne.”*
(Buddhista válasz a „Hogy Vagy?”-ra)

„még is mind élni nyargalunk”
(Psyché: Epistola ennem magamhoz)

Mindig van valahogy.
De épp csak annyira van úgy,
amennyire lenni szokott.
Azaz kábé sehogy.

Mégis mind élni nyargalunk.
A cinizmus elől kissé elhajolva,
bomolva, ostromolva,
beleszövődve a korba.

Vannak, kik kotlanak még.
S vannak, kik betojtak.